



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **A. K.-P. W.**, státní příslušnost Spolková republika Německo
v ČR bytem K. V.
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Tomkem
sídlem Polská 61/4, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, č. j. KK/2498/DS/19-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, č. j. KK/2498/ DS/19-4 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný ve výroku zamítl

odvolání žalobce a potvrdil usnesení Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 22. 8. 2019, č. j. 10510/OD/17-25 [sic!]. Prvoinstančním usnesením, jež bylo ve skutečnosti vydáno pod č. j. 10510/OD/19-9/Rsz, správní orgán I. stupně podle § 102 odst. 4 správního řádu zastavil řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí ve věci žádosti o udělení řidičského oprávnění sk. A, B, neboť žádost neodůvodňovala vydání nového rozhodnutí ve věci.

2. Soud doplňuje, že rozhodnutím ze dne 6. 5. 2019, č. j. PK-DSH/4926/19, zamítl Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 2. 1. 2019, č. j. MMP/001665/19, a toto rozhodnutí potvrdil. Magistrát města Plzně tehdy nevyhověl žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění skupiny A a B a o vydání řidičského průkazu, neboť žalobce nesplňoval podmínky pro udělení řidičského oprávnění na území České republiky, zejména neprokázal obvyklé bydliště na území České republiky a bylo mu uděleno řidičské oprávnění a řidičský průkaz na území Spolkové republiky Německo.

II.

Žaloba

3. Žalobce byl toho názoru, že žalovaný nezákonně nepřihlédl k nově tvrzeným skutečnostem a provedeným důkazům, které znamenaly dodatečné prokázání obvyklého bydliště žalobce na území ČR ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu a § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Dále poukázal na skutečnost, že výrok napadeného rozhodnutí obsahuje nesprávné označení čísla jednacího usnesení správního orgánu I. stupně.
4. Z rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje č. j. PK-DSH/4926/19 ze dne 6. 5. 2019 se podávalo, že jen na základě čestného prohlášení jeho partnerky, paní B., a na základě předložené nájemní smlouvy nemohlo být prokázáno, že žalobce splňuje podmínky zákona k pobytu na území alespoň 185 dnů v roce.
5. Pokud jde o nájemní smlouvu uzavřenou mezi žalobcem, coby nájemcem, a paní B., coby pronajímatelkou, pak tato byla sepsána na popud příslušného odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, který požaduje k hlášení pobytu cizince na území nájemní smlouvu.
6. S odkazem na protokol o výpovědi žalobcovy družky je zřejmé, že tato potvrdila tvrzení žalobce o skutečném pobytu na území po zákonem požadovanou dobu, takže bylo namístě přijmout závěr, že žalobce splňoval kritérium obvyklého pobytu na území. Svědkyně B. potvrdila, že žalobce je jejím osobním partnerem, žijí spolu v Karlových Varech na uvedené adrese, žalobce s ní žije v jedné domácnosti, většinu času tráví v České republice, domov opouští jen sporadicky. Svědkyně také vyvrátila sdělení cizinecké policie, že jezdí do SRN se žalobcem, tato informace není pravdivá.
7. Žalobce tedy byl přesvědčen o tom, že při novém zvážení a hodnocení okolností existence obvyklého bydliště žalobce na území ČR byly dány důvody pro vydání pozitivního rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu. Žalobce měl za to, že z výsledku svědkyně vyšlo jednoznačně najevo, že se žalobce skutečně nachází na území ČR, znají jej sousedé, žalobce má uzavřenou nájemní smlouvu, vede společnou domácnost se svojí družkou, navíc je odhlášen k pobytu ze SRN, tedy ani v SRN nemá možnost si požádat o udělení řidičského oprávnění. Česká republika má nyní pravomoc a příslušnost k přijetí rozhodnutí

ve

smyslu

zákona o silničním provozu.

8. Pokud jde o hodnocení nového důkazu výsledkem svědkyně správními orgány obou stupňů, žalobce uvedl, že nové rozhodnutí je možné vydat, pokud vyšly najevo nové skutečnosti, které odůvodňují pozitivní rozhodnutí ve věci. Je namístě zdůraznit, že v předchozím správním řízení správní orgán (Magistrát města Plzně) pochybil, pokud neprovedl důkaz svědeckou výpovědí družky žalobce. Tato jednoznačně uvedla nové skutečnosti a vyvrátila řadu nepřesností, na kterých předchozí správní orgán postavil negativní rozhodnutí. Bylo totiž nově prokázáno, že žalobce sice má manželku v SRN, ovšem nežije s ní. V současné době je zcela běžné, že se manželé nerozvádějí, přesto spolu nežijí a nemají spolu nic společného. Žalobce dále je v důchodu, sám může pobírat důchod od německého státu, v němž celý život pracoval, přesto se může přestěhovat do jiného členského státu a tam žít. Tyto skutečnosti celou dobu žalobce tvrdil a prokazoval. Veškerá argumentace ohledně neprokázání obvyklého bydliště byla tedy lichá.
9. Na základě nové žádosti bylo přípustně doplněno dokazování a nový skutkový stav ospravedlňoval závěr o tom, že žalobce prokázal skutečný pobyt na území a vztah k území, kde žije. Bylo prokázáno, že se žalobce prakticky neustále zdržuje v Karlových Varech, resp. nebyl prokázán opak, tedy nebyl zde relevantní důvod žádosti nevyhovět. Taktéž konstatování o tom, že svědectvím přítelkyně by žalobce mohl prokazovat obvyklé bydliště kdekoliv, postrádalo logiku. Žalobce prokazoval, že má vazbu k ČR a nikoliv k jinému členskému státu. Žalobce může mít jen jeden vydaný řidičský průkaz, a tedy nemá důvod prokazovat obvyklé bydliště v jiné členské zemi EU. Navíc byl v době podané žádosti odhlášen k jakémukoliv pobytu na území SRN, což bylo taktéž prokázáno, v SRN tedy nebyl oprávněn žádat o vydání řidičského průkazu. Tímto způsobem Česká republika porušila právo EU, brání žalobci využívat práva z řidičského oprávnění a způsobuje žalobci škodu, která bude uplatněna samostatnou žádostí u Ministerstva dopravy, popř. žalobou u příslušného soudu.
10. K otázce držení řidičského oprávnění žalobce poukázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 4. 2012 v řízení sp. zn. C-419/10 – W. H. proti F. B., v němž bylo najisto postaveno, že pro případ zadržení řidičského průkazu je občan členského státu EU oprávněn žádat po uplynutí doby zákazu o udělení řidičského oprávnění v zemi, kde se zdržuje, s tím, že na základě principu bydliště má možnost změnit své bydliště a přestěhovat se do jiného členského státu EU, přičemž jednotlivé členské státy jsou povinny si uznávat platnost řidičských průkazů.
11. Žalobce ze všech shora uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i prvoinstanční usnesení zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uznal písařskou chybu v označení prvoinstančního usnesení. Dále se připojil k závěrům Magistrátu města Plzně a Krajského úřadu Plzeňského kraje, jež vyčerpávajícím způsobem odůvodnily, proč čestné prohlášení pronajímatelky bytu nepovažují za důkazní prostředek prokazující splnění zákonné podmínky obvyklého bydliště na území ČR.
13. K nájemní smlouvě předložené žalobcem žalovaný uvedl, že Cizinecká policie vede odlišné

řízení, a sice řízení o vydání potvrzení s povolením k přechodnému pobytu na území. Pro takové řízení jsou logicky odlišným zákonem (o pobytu cizinců na území ČR) stanovené odlišné podmínky. Žalovaný byl ve shodě s vyhodnocením a pohledem správního orgánu prvního stupně k deklamovanému společnému soužití. Partneri při soužití v jedné domácnosti obvykle neseписují podnájemní smlouvu za pevně stanovenou úplatu.

14. Žalovaný s ohledem na povinnost hodnocení okolností hovořících pro i proti a ve shodě s pohledem správního orgánu prvního stupně (shodně se správními orgány Plzeňského kraje) byl toho názoru, že okolnosti daného případu jsou ukázkou tzv. turistiky za řidičskými průkazy. Jestliže na území SRN bylo řidičské oprávnění žalobci pozastaveno z důvodu řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, musel by při vrácení řidičského oprávnění na území SRN podstoupit lékařsko-psychologické vyšetření. Proto přijel žalobce do ČR získat řidičské oprávnění jako „prvožadatel“, tzn. na území ČR vystupoval, jako by nikdy řidičské oprávnění nevlastnil, což se nezakládalo na pravdě (viz nepravdivé čestné prohlášení při podání žádosti). Při snaze prokázat obvyklé bydliště na území ČR bylo mnoho nejasného (žalovaný k tomu zmínil rozdíly v místech absolvování autoškoly, podání první žádosti a tvrzeného obvyklého bydliště). To, že žalobce sousedi na adrese přechodného pobytu znají, rozhodně neprokazuje skutečnost, že tam má obvyklé bydliště.
15. Žalovaný dále upozornil na nejednotnost žalobcových myšlenek hodnotících sdělení sousedů. Na jedné straně žalobce požadoval, aby byla přijata informace sousedů týkající se jeho vyskytování se na adrese přechodného pobytu jako směrodatná a dosvědčující jeho obvyklé bydliště na dané adrese, na druhé straně, když sousedé cizinecké policii sdělili, že spolu s partnerkou jezdí do SRN, kde rovněž pobývají, tak pronajímatelka bytu takovou informaci sousedů popřela, a žalobce požadoval, aby takové informaci od sousedů nebyla věnována pozornost a byla považována za nepravdivou. Pokud žalobce většinu času tráví v ČR, je nasnadě, že další čas tráví jinde. O tom, kde, netřeba polemizovat. Je to tam, kde pobírá starobní důchod, tj. na území SRN, kde celý život pracoval, a nic na tom nezmění ani formální odhlášení z adresy pobytu na území SRN.
16. Žalovaný tudíž závěry žalobce nesdílel. Přes vyslechnutí svědkyně nebyla vyvrácena pochybnost o obvyklosti bydliště na území ČR, pobírání důchodu na území SRN, kde celý život žalobce pracoval, manželka pobývajících na území SRN, souvislosti a posloupnost žádosti o udělení řidičského oprávnění na území ČR (viz dva kraje participující na žádosti bez relevantního vysvětlení), zjištění o odnětí řidičského oprávnění na území SRN a popření této skutečnosti žalobcem, prvotní nepřebírání písemností žalobcem na adrese hlášeného přechodného pobytu na území ČR, účelové podání žádosti o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu, se spoléháním se na běh času.
17. Žalobce nedoložil, ani nenavrhnul z věcného hlediska takové důkazní prostředky, které by pochybnosti o obvyklém bydlišti na území ČR beze zbytku rozptýlily. Nemohl pak oprávněně očekávat, že bude jeho žádosti vyhověno. Svou úvahu opřel žalovaný o rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 74/2013-53, vydaný dne 15. 7. 2014. Svou roli

sahrála i okolnost nevyužití mimořádného opravného prostředku, když žalobce tvrdil, že se

Magistrát města Plzně nevyslechnutím navržené svědkyně dopustil procesního pochybení. Tento postup žalobce vedl žalovaného k přesvědčení, že počínání žalobce bylo účelové. Žalobce byl přesvědčen, že uvedená vada řízení měla naději na úspěch u správního soudu, avšak žalobu

nepodal. Popsané skutečnosti ve svých souvislostech svědčí o účelovosti žalobcova postupu,

který měl zastínit pravý důvod podané žádosti o udělení řidičského oprávnění na území ČR,

jímž je obcházení represivních opatření členských států v oblasti odnímání řidičských oprávnění. Podle zákonné definice se totiž obvyklým bydlištěm na území ČR rozumí především trvalý pobyt, a to bez ohledu na to, zda se jedná o trvalý pobyt státního občana ČR

nebo trvalý pobyt cizince, popřípadě osoby bez státní příslušnosti. To, zda taková osoba s trvalým pobytem skutečně na území ČR pobývá, není podstatné. U osob, které v ČR trvalý

pobyt nemají, je naopak nutné zkoumat, zda jsou z věcného hlediska splněny podmínky jejich

skutečných vazeb k území ČR. Skutečnost, že se žalobci nepodařilo vyvrátit více než důvodnou

pochybnost o naplněné podmínce obvyklého bydliště na území ČR, byla nadále ve shodě se

závěry správních orgánů (jak Plzeňského, tak Karlovarského kraje) v platnosti.

18. Žalovanému nedávalo smysl (kromě účelovosti), proč žalobce, pokud byl přesvědčen o nezákonnosti postupu (týkající se nevyslechnutí svědkyně) správních orgánů v Plzeňském kraji, nepodal správní žalobu, ale podal žádost o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu u jiného kraje. Důvod, proč žalobce požadoval nové rozhodnutí po jiném správním orgánu, byl předvídatelný. Lze dovodit, že se jednalo o pokus, zda správní orgány v jiném kraji budou mít na věc prokázání obvyklého bydliště odlišný názor, přičemž zohlední běh času.

19. Vyslechnutí svědkyně nepřineslo do věci vyvrácení důvodných pochybností, respektive její výpověď nezaložila novou skutkovou a právní okolnost, která by přezkoumatelnými důkazními prostředky vyvrátila účelovost počínání žalobce při dokazování skutečné existence obvyklého bydliště na území ČR. Proto nebylo možné vydat pozitivní rozhodnutí. Žalobci se nepodařilo věrohodným a přezkoumatelným způsobem prokázat zákonem minimálně požadovaných a rozhodných 185 dnů v kterémkoli kalendářním roce z důvodů osobních vazeb. Úvahy a výklad žalobce o splnění podmínce obvyklého bydliště na území ČR toliko výslechem svědkyně byly zjednodušené a nekorespondovaly s právními předpisy. Žalovaný rovněž odmítl argumentaci rozsudkem Soudního dvora EU.

20. S odkazem na výše uvedené setrval žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke

krácení

práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považoval žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Navrhl tedy, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV.

Replika žalobce

21. V replice žalobce setrval na tom, že prokázal své obvyklé bydliště na území ČR – čestným prohlášením družky a její svědeckou výpovědí ve spojení s ostatními důkazy (nájemní smlouvou, sdělením sousedů na dotaz policie, odhlášením žalobce ze SRN).
22. Žalovaný dále podsouval soudu tvrzení, že žalobce v průběhu předchozího správního řízení nepravdivě prohlašoval, že mu nebylo odňato řidičské oprávnění v jiném členském státu. Pravda byla taková, že měl uložen zákaz řízení, ovšem zákaz řízení vozidel mu již uplynul. V ničem tedy žalobce nelhal.
23. K nevyužití možnosti soudního přezkumu původního pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje žalobce uvedl, že jeho snahou bylo co nejdříve dosáhnout udělení řidičského oprávnění. Žalobce možná naivně předpokládal, že Magistrát města Karlovy Vary po doplnění dokazování svědeckou výpovědí družky uzná, že obvyklé bydliště žalobce na území ČR skutečně má. Není možné donekonečna zpochybňovat provedené důkazy ve správním řízení a vyslovovat závěry o neprokázání tvrzení. I žalovaný, pokud chce v řízení vydat zamítavé rozhodnutí, musí vyvrátit tvrzení podpořené důkazy ze strany žalobce, že má na území ČR obvyklé bydliště. Žalovaný však žádný opak neprokázal. Žalobce také setrval na tom, že jeho družka ve věci poskytla velké množství doplňujících sdělení, dříve neproověřených, která je nutné považovat za důkaz.
24. K odkazu na rozsudek soudního dvora EU žalobce doplnil, že tato jeho argumentace směřovala výhradně proti argumentaci Magistrátu města Plzně v předchozím řízení, že žalobce nemůže v ČR žádat o udělení řidičského průkazu z důvodu předchozího zákazu řízení v SRN.

V.

Posouzení věci soudem

25. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
26. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť s tím oba účastníci výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

VI.

Rozhodnutí soudu

27. Soud neshledal žalobu důvodnou.
28. Soud se nejprve zabýval otázkou nesprávného označení prvoinstančního usnesení ve výroku napadeného rozhodnutí. Přestože žalobce tuto skutečnost pouze konstatoval a nevyvozoval z ní další důsledky, soud ji posoudil, neboť by se mohlo jednat o vadu rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti, pro kterou by soud mohl být nadán

rozhodnutí správního orgánu zrušit z úřední povinnosti [srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

29. Soud k tomu nicméně vycházel z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 20. 6. 2012, č. j. 3 Ads 14/2012-72) a shledal, že záměna číslic v závěru čísla jednatého prvoinstančního usnesení nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože v návětí napadeného rozhodnutí je číslo jednací uvedeno správně a z narativní části odůvodnění je zřejmé, že předmětem řízení bylo právě prvoinstanční usnesení. Jednalo se tedy o zřejmou nesprávnost (písařskou chybu) opravitelnou postupem podle § 70 správního řádu, jež soudu nebránila posoudit zákonnost rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů.
30. V projednávané věci žalobce stavěl svoji žádost na ustanovení § 101 písm. b) správního řádu, podle kterého *provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta*. Správní orgán I. stupně řízení zastavil podle § 102 odst. 4 věty první správního řádu: *Pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví*.
31. Lze vyjít z právního názoru zastávaného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016-36, dle něhož „[...] *správní řád pro aplikaci § 101 písm. b) nestanoví podmínku v podobě vyčerpání opravných prostředků, resp. žaloby podle páté části o. s. ř. Stejně tak k novému posouzení pravomocně rozhodnuté věci a vydání nového rozhodnutí dle citovaného ustanovení není třeba ani změny skutkových či právních okolností věci. V tomto ohledu není správní řád rovněž nijak limitující. Je však potřeba připustit, že podstata toho, proč je možné původně zamítnuté žádosti vyhovět, zpravidla bude spočívat právě ve změně výchozích skutkových či právních okolností věci [...]* Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu není možné původní žádosti (návrhy) stěžovatele podané dne 8. 12. 2005 oddělovat od jeho žádostí podaných dne 10. 9. 2009 a tvrdit, že se o nich vede samostatné řízení. [...] Předmět řízení je stále stejný a je jím v každém jednotlivém řízení vždy původní žádost, resp. návrh na vklad podaný dne 8. 12. 2005; ten je jakýmsi pomyslným „nosičem“ a podstatou celé věci, kterou nelze ignorovat a na kterou nové řízení zcela jednoznačně navazuje [...] nové řízení je koncipováno jako pokračování původního řízení, a proto také dává možnost využít původních podkladů. Nové řízení s řízením původním v podstatě tvoří jeden celek, což potvrzuje též druhá věta § 102 odst. 6 správního řádu [...] Na základě žádostí stěžovatele podaných dne 10. 9. 2009 tedy bylo povinností správního orgánu I. stupně posoudit podstatu věci a zvážit, zda těmto žádostem vyhovějí, tj. rozhodne o povolení návrhů stěžovatele na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí s účinky ke dni 8. 12. 2005, nebo zda řízení zastaví ve smyslu § 102 odst. 4 věty první správního řádu; podle tohoto ustanovení totiž: *"Pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že řízení zastaví."* Jakkoli hlavní myšlenka není legislativně vyjádřena příliš zdařile, neboť samotné řízení o vydání nového rozhodnutí je zahájeno již podáním žádosti, zákonodárce tímto mířil zjevně na situaci, kdy žádost neodůvodňuje vydání nového rozhodnutí ve věci (v takovém případě je tedy třeba řízení zastavit).“
32. Aplikací ustanovení § 102 odst. 4 správního řádu se zabýval též senát 30 zdejšího soudu v rozsudku ze dne 4. 3. 2016, č. j. 30 A 40/2015-43. Přestože daný rozsudek byl později zrušen Nejvyšším správním soudem, teoretická východiska senátu 30 lze dozajista použít i v právě projednávané věci. Z rozsudku se podává následující: „Podle § 101 písm. b) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Podle § 102 odst. 4 věty první

správního řádu pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. K tomu soud konstatuje, že řízení o žádosti – a to i o nové žádosti – je zahájeno dnem, kdy žádost dojde věcně a místně příslušnému správnímu orgánu (§ 44 odst. 1 správního řádu). Ustanovení § 102 odst. 4 věty první [ve spojení s § 101 písm. b)] správního řádu proto soud rozumí tak, že správní orgán neposuzuje to, zda nová žádost odůvodňuje zahájení nového řízení, nýbrž to, zda nová žádost odůvodňuje vydání pozitivního rozhodnutí ve věci. Jestliže správní orgán dospěje k závěru, že ani nová žádost neodůvodňuje vydání vyhovujícího rozhodnutí, řízení o takové žádosti zastaví podle speciálního ustanovení § 102 odst. 4 věty první správního řádu. Naproti tomu jestliže správní orgán dospěje k závěru, že nová žádost odůvodňuje vydání vyhovujícího rozhodnutí, opětovně rozhodne o meritu věci, o němž již bylo rozhodnuto v předchozím řízení. [...] Pro závěr, zda nová žádost odůvodňuje vydání pozitivního rozhodnutí ve věci, je relevantní, zda jsou v ní tvrzeny a prokazovány nové skutečnosti, které samy o sobě nebo spolu se skutečnostmi, které už byly předmětem řízení předcházejícího původnímu zamítavému rozhodnutí, by mohly být podkladem pro vydání vyhovujícího rozhodnutí.“

33. Podle náhledu soudu oba účastníci svou argumentací do jisté míry vybočují z toho, co má být předmětem posuzování žádosti o provedení nového řízení a o vydání nového rozhodnutí ve věci. Pouštějí se totiž do úvah, jež se podobají spíše přezkumu prvotního zamítavého rozhodnutí, namísto posuzování vztahu mezi nově provedeným důkazem (svědeckou výpovědí) a původně zaujatým stanoviskem správního orgánu a jeho podklady. Právě otázka, zda se svědeckou výpovědí žalobcovy družky podařilo prokázat, že žalobce má na území České republiky obvyklé bydliště, je klíčová a mezi stranami sporná.
34. Magistrát města Plzně i Krajský úřad Plzeňského kraje nevyhověly žalobcově žádosti o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu, neboť (i) neprokázal obvyklé bydliště na území České republiky a (ii) bylo mu uděleno řidičské oprávnění a řidičský průkaz na území Spolkové republiky Německo. Ve své žádosti o vydání nového rozhodnutí ze dne 28. 5. 2019 žalobce nad rámec tvrzení, která byla obsažena již v odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, upřesnil, že původní žádost podal v Plzni, protože překladatelka byla z X, a dále navrhl důkaz svědeckou výpovědí družky, jež byla připravena „potvrdit faktický a pravidelný pobyt žadatele na území dle § 2hh zákona o silničním provozu“. Správní orgán I. stupně žalobcovu družku vyslechl, přičemž relevantním vyjádřením k nově provedenému důkazu byl předposlední odstavec na str. 2 prvoinstančního usnesení. Zde správní orgán uvedl: „Svědčyně L. B. prohlašuje, že je partnerkou žadatele, žije s ním v jedné domácnosti. Toto tvrzení, které bylo rovněž vyjádřeno čestným prohlášením svědkyně v řízení vedeném Magistrátem města Plzně, není tedy novou skutečností, není podloženo žádným dalším důkazem. Jediným uváděným důvodem, pro který se žadatel zdržuje na území České republiky, je vztah se svědkyní. Dle sdělení svědkyně manželku a příjmy má žadatel v Německu. Správní orgán není toho názoru, že se žadatelem navrženým výsledkem podařilo prokázat jeho pobyt na území České republiky ve smyslu obvyklého bydliště tak, jak požaduje zákon o silničním provozu a směrnice EU o řidičských průkazech. Prohlášením či svědeckou výpovědí svědkyně by takto mohl žadatel prokazovat obvyklé bydliště ve více členských státech Evropské unie, což by bylo v rozporu s úmyslem českého a uniijního zákonodárce zabránit turistice za řidičskými průkazy.“
35. Je třeba si uvědomit, že k prokázání obvyklého bydliště na území České republiky může žadatel o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu navrhnout důkaz jakýmkoli důkazními prostředky. Důkaz svědeckou výpovědí je v obecné rovině stejně hodnotný jako kterýkoli jiný důkaz a je úlohou správního orgánu, aby všechny důkazy ve

prospěch i neprospěch žadatele hodnotil v jejich vzájemné souvislosti. V odůvodnění rozhodnutí pak musí najít místo jak popis skutečností zjištěných na základě provedeného dokazování, tak i úvaha správního orgánu o věrohodnosti a „důkazní síle“ jednotlivých provedených důkazů, završená skutkovými a právními závěry. V právě projednávaném případě jsou požadavky na odůvodnění zčásti modifikovány okolností, že se jedná o řízení před správním orgánem, kterému předcházelo již jednou vydané pravomocné rozhodnutí.

36. Podle soudu správní orgán I. stupně nedostál povinnosti řádně se vypořádat s provedenými důkazy, neboť a) žalobcova družka nevypověděla, že žalobce má manželku a příjmy v Německu (uvedla pouze, že žalobce je ženatý, což ovšem považuje za formalitu, a k otázce příjmů žadatele se vyjádřila v tom smyslu, že žalobce nepracuje, pobírá důchod a žije z úspor), a b) správní orgán nehodnotil výpověď svědkyně v kontextu ostatních důkazů vzešlých z původního řízení.
37. Protože je třeba nahlížet na prvoinstanční i odvolací rozhodnutí jako na jeden celek, zabýval se soud tím, jak s provedeným výsledkem naložil žalovaný v napadeném rozhodnutí při vypořádání odvolacích námitek. Dospěl k závěru, že žalovaný doplnil úvahu správního orgánu I. stupně natolik, že přijaté závěry ob stojí.
38. Žalovaný shledal, že obsah výpovědi svědkyně „*nevyrátil pochybnost o skutečné existenci [žalobcovy] fyzické domácnosti na území ČR*“ (str. 3, první odstavec). Stran hodnocení dříve provedených důkazů se žalovaný shodnul s Magistrátem města Plzně a Krajským úřadem Plzeňského kraje, výslovně upozornil na okolnosti doručování písemností v předchozím správním řízení (žalobci bylo doručováno na adresu tvrzeného obvyklého bydliště vždy na základě tzv. fikce doručení, pozn. soudu). Z šestého odstavce na str. 3 lze citovat následující kostrbatou, ale ještě srozumitelnou úvahu: „*Tvrzení[...] o společné domácnosti má odvolatel za prokázané a podepřené výpovědi přítelkyně a také výpověďmi Policií ČR vytěženými sousedy, kdy tito potvrzují, že odvolatele znají. K tomu odvolací správní orgán uvádí, že tato tvrzení nebyla podložena důkazními prostředky ani v jednom případě délkou skutečného pobytu na území ČR.*“ Na zbývajících stranách pak žalovaný opakovaně zdůraznil, že se žalobci nepodařilo přezkoumatelným způsobem prokázat požadovaných a rozhodných 185 dní pobytu v kterémkoli kalendářním roce z důvodu osobních vazeb, a že minimální počet dní obvyklého pobývání věrohodným způsobem nepotvrdila ani družka žalobce. Soud uvedeným závěrům žalovaného přisvědčil s dovětkem, že žalobcova družka skutečně v rámci výslechu na otázku, kolik času tráví žalobce v Karlových Varech a z jakého důvodu, odpověděla toliko, že žalobce tráví v Karlových Varech „*většinu svého času*“, bydlí s ní a domov opouští, jen když jede navštívit přátele. Taková sdělení jsou naprosto obecná a představují zcela subjektivní hodnocení, neboť „většinu času“ dozajista každý vnímá jinak. Soud na okraj podotýká, že výslechu žalobcovy družky byli přítomni žalobce i jeho zástupce. Mohli tudíž klást svědkyni doplňující otázky.
39. Odkaz žalobce na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-419/10 vyhodnotil soud jako nepřipadný, neboť překážkou udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu žalobci bylo neprokázání obvyklého bydliště, zatímco odpověď na předběžnou otázku řešila mezistátní uznávání řidičských průkazů a vycházela z předpokladu, že dotčená osoba měla obvyklé bydliště ve státě vydání průkazu. Soud dále odkazuje na bod 24 tohoto rozsudku, ze kterého vyplývá, že odkaz žalobce na citovaný rozsudek Soudního dvora mířil proti rozhodnutí, jež není předmětem tohoto řízení, a mimo otázku prokázání obvyklého bydliště na základě nového důkazního návrhu, uvedeného v žádosti podle § 101 písm. b) správního řádu.

40. S ohledem na vše shora uvedené soud shledal, že žalovaný v souladu se zákonem potvrdil usnesení, jímž správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti podané podle § 101 písm. b) správního řádu, neboť ani tvrzení a důkazní návrhy uvedené v žádosti neodůvodňovaly vydání pozitivního rozhodnutí o žalobcově žádosti o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu. Žalobce nadále neprokázal, že má obvyklé bydliště na území České republiky. Proto soud žalobu pro nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

41. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný se nicméně výslovně vzdal práva na náhradu nákladů řízení, a proto soud rozhodl, že náhrada nepřísluší žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. října 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu